

Egyszerre születünk, füstfelhőbe burkolódzva. Egy testből keletkezünk, a kozmikus véletlen kiszámíthatatlan szeszélyének kitéve. Megremegett a tér, mikor félénken előbújtunk, talán néhány kíváncsi tekintet is szegeződött ránk. Komplikált szülés volt, láttam deformált sebeiden, ahogy ott vonaglottál körülöttem. Rőt-vörös újszülöttként, némán sírtál a semmi-bölcső bizonytalan védelmet nyújtó mélyén, miközben közös köldökzsinórunk kígyóként csavarodott körénk.

Én sem nézhettem ki szebben, szerencsére magamat nem láttam, de testem átjárta a fájdalom, ahogy alakom lassan körvonalazódni kezdett. Görcsbe ránduló gyomrom kiadta magából fölös tartalmát, majd lenyugodott. Idővel mindketten rendbejöttünk, és szép lassan gömbformát öltöttünk. Ezt azóta is őrizzük, a milliárd évek sem tudták fiatalos idomainkat elcsúfítani. Csak nem szabad túl közlelőn nézni minket, mert akkor látszanak ráncaink.

Már akkor felfedezted, hogy erősebb vagy nálam. Elloptad játékaim, magadba szívva életerő gyanánt. Egyre csak híztál általa, nekem mind kevesebb teret adva a kibontakozásra. Testi fölényedet kihasználva kényszerítettél, hogy körülöttem keringjek. Pórázom nemsokára megfeszült, azóta arcom feléd fordul, csak téged látlak, akár akarom, akár nem. Néha szeretnék hátat fordítani neked, de nem bírok.

■ Egymáshoz láncolva, csendben kínlódva teltek gyermekkorunk évmilliói. Lassan tanulgattuk a kozmikus leckét, amit betű szerint véstek belénk. Azóta is ez határozza meg viselkedésünket, ha akarnánk, sem lennénk képesek tenni ellene. Néha úgy tűnik, tán lehet némi szabad mozgásterem, de ez többnyire illúzióknak bizonyul. Nem tudom, te hogy lehetsz ezzel, hisz semmit sem osztasz meg velem. Talán azt titkolod, mekkora kötöttségekkel vagy sújtva, akárcsak jómagam? Pedig nincs mit szégyellni rajta, hisz tenálad hatalmasabbak is sokszor kötve vannak.

Gondviselőnk rendkívül szigorú volt, óriási szikladarabokkal vert minket. Ma sem tudom, mivel érdemeltük ki ezt a büntetést. Ütései idővel ritkulni kezdtek, elerőtlenedtek, mintha már szadizmusára se lennénk érdemesek. Csak a bőrömön éktelenkedő hegek idézik hányatott ifjúságom, melyeket azóta sem takart be jótékony lepel.

Időm nagy részében merengve bámultam körülöttem a csillagokat, véletlenül sem pillantva rád, nehogy megkínzott tested látványától felszakadjanak sebeim. Saját szenvedésem tükröződött lángoló, fortyogó torzódón. Igyekeztem valami másra, valami szépre gondolni. Ekkor te nem voltál, én büszkén, egyedül parádéztam úttalan utamon, és apró kis testvérkéim mind csodámra jártak. Nem volt kellemes az ébredés eme túlcsorduló, gyönyör-teli álmokból.

Mikor alkalmam adódott rá, arcomat napfényben fűrésztöttem, szülőanyánk egyre melegebb sugarai jótékonyan hatottak megtépázott idegeimre. Néha álnok mód eltakartad őt előlem, ilyenkor rettegve vártam hogy újra előbújjon. Természetesen mindig előjött mögüled, de akkor még túlságosan tapasztalatlan és gyerekesen naiv voltam. Nem csoda, hogy lépre mentem apró kis gonoszkodásodnak. Máskor csak hátsómat érte a fény, ilyenkor szinte elvakított az általad visszaöklendezett sugárözön. Pedig világrahozónk jószívűnek bizonyult, bőkezűen ontotta ránk perzselő szeretetét. Népes családunk tagjai vidáman járták körülötte táncukat, csak nekem kellett a te árnyékodban búslakodnom.

Később felfedeztem, hogy vannak sorstársaim, de oly távol, hogy nem állt módunkban egymással bánatunkat megosztani. Kicsit rátartiak voltak, örültek, hogy akad olyasvalaki, akit ők is lenézhetnek. Éltek is az alkalommal. Ők csoportosan hódolták körül bátyjaikat, csak nekem jutott osztályrészemül a magány. Legalább valóban egyedül lehettem volna, de ehelyett téged kell, hogy nézzelek, amíg csak világ a világ!

Figyelmem ekkor fordult az apró, korcs rokonok felé, de csökevényes, amorf kis testük látványa undorral töltött el. Később már nem kerestem velük a közös hangot.

■ Csakhamar rá kellett döbennem, mennyire különbözünk egymástól. Persze, sejtettem addig is, de valami gyerekes oknál fogva éltettem a reményt, hogy egyszer majd én is hozzád hasonlóvá cseperedek. Ahogy csontozatunk megerősödött, te parfümfelhőt eregettel ki alóla, illatos ködbe burkolva magad. Lány hullámokban, szemérmesen vontad magad köré, fokozatosan homályba süllyesztve sejtelmes tájaid. Nekem ez nem sikerült, túl gyenge voltam hozzá, hogy ruháim le ne foszladozzanak rólam. Felnőtté válásod fájdalmas lehetett, néha láttam az égésnyomokat a felhőtakaró résein.

Mégis megdöbentem, mikor rejtekedből előbújtal. Tested sima volt, sebeid eltűntek, csak néhány gyűrődés emlékeztetett a múltadra. Akkor én már rég csupaszon árválkodtam a végtelenben. Kérgem kihűlt, azóta szenvedem csak igazán a nap melegét és az úr hidegét. Azóta öregnek és ráncosnak érzem magam melletted. Borzasztó érzés állandóan ezzel a tudattal pillantani gyönyörűséges testedre.

■ Vízrel vontad körül magad, aminek nem tudtam ellenállni. Önfeledten játszodoztam azzal a fura, képlékeny borítással, amit viselsz magadon. Kiszívó gyönyörként éltem meg, mikor rájöttem, hogy lenge fodrait dübörgő hullámokba kényszerítve terelgethetem felszíneden. Végre valami, amit én is uralhatok rajtad! Te valószínűleg simogatásnak vélted, ahogy minden erőmet összeszedve próbáltam fájdalmat okozni, természetesen sikertelenül. Mindezt feledve vidáman pancsoltam vele szárazföldjeid peremét, és nem gondoltam rá, micsoda erők várnak benne szabadulásra.

Ismét színt váltottál, ezáltal zöldbe burkoltad magad. Meglepődve figyeltem, mi történik veled. Új és új minták jelentek meg ruhádon, és tűntek el, egyik a másik után. Szemmel láthatóan élvezetet leltél programozott táncukban, amit hosszas kísérletezéssel kódoltál beléjük. Figyelmesen ernyőt tartottál följük, hogy védve legyenek a sugárzástól. De mindentől te sem óvhattad meg őket. Kaján mosollyal üdvözöltem, hogy mennyire védtelenek akár a legkisebb szikladarabokkal szemben is. Viszont rengetegen voltak, és makacsul tartották állásaikat a viharban. Néha úgy tűnt, hogy legyőzettek, de mindig visszaküzdötték magukat. A végsőkig ragaszkodtak programjukhoz, mellyel a fennmaradásukhoz láttad el őket. Ezt már nem néztem akkora örömmel, szívósságuk rossz előérzettel töltött el.

■ Közben kitisztult az úr is, egyre kevesebb csapást kellett elviselnem. Ennek igazából nálam nem volt túlzott jelentősége, hisz bőrömet kérgessé edzették a becsapódások, és az új sebeim legfeljebb a régiakat fedték be. De te nagyon megszenvedted, ne is próbáld tagadni! Puhánnyá tett védőburkod és sérüléseidet jótékonyan ápoló balsamod. Rajtam szinte meg sem látszik egy új heg, de téged úgy elcsúfít egy ütközés, hogy összeborzadok, ha csak rád nézek.

De tudd meg, hogy én élvezem a látványt! Nincs számomra örömtelibb kép, mint a rajtad végigfutó szökőárak látványa, ahogy szinte letarolják a gondosan elrendezett felszíni struktúrákat. Vagy a testedet feltépő korbácsütést követő tüzek füstoszlopai, ahogy kiömlő véredtől lángra kapnak teremtményeid, vagy a hamueső, ami még a túlfeleden is pusztítja őket. Nem beszélve a levegőbe kerülő porról, ami még évek után is tizedeli gyengécske lakóidat.

■ Szeretném felvenni veled a versenyt, de nincs rá esélyem. Lehet, hogy az irigység beszél belőlem. Reménytelenül unalmassá tett a sors. A rám eső napfény csak a szürke szín különböző árnyalatait vetíti ki rólam az űrbe. Nem lehet túl szép a kép, ami rólam ez alapján kialakul. Évmilliárdok óta csak barázdáim mintái változnak, míg te állandóan megújulsz. Apró kis játékszereid tulajdonosaként nem eshetsz az állandóság végzetes csapdájába, hisz mindig új meglepetésekkel kedveskednek neked. Nap, mint nap bizonyítod életképességedet, míg engem mindenki halott világnak tart. Telve keserűséggel rovom köreimet körülötted, minden egyes fordulóval növekvő ellenszenvvel irántad.

■ Nyomon követtem, ahogy nevelgeted élősködőidet. Először nem tudtam mire vélni, mi lehet a szándékod velük. Gyerekes dolognak tartottam, midőn féltő gondossággal pátyolgattad őket. Vajon mire fel ez a nagy figyelmesség, ami eddig nem volt jellemző rád? Mondhatom, azóta szépen meghálálták a törődést, amivel megajándékoztad a bitangokat! Mikor megjelentek az első mozogni képes fajok, rossz érzés hatalmasodott el rajtam. Mi lesz, ha ezek egyszer átmásznak rám?

Sokáig reménykedtem, hogy ez nem fog bekövetkezni. Hisz kezdetben olyan esetlenek voltak! Mókásan csúszkáltak vagy botladoztak a parton, kitéve számtalan veszélynek. Ezer végzetes lépésre jutott egy, ami előbbre vitte őket, de ők léptek ezeregyedikre is! Teljesen reménytelennek tűnt a helyzetük, de néhányuknak sikerült megkapaszkodni. Ahogy múltak az évek, mind jobban alkalmazkodtak a mostoha körülményekhez. Szép lassan belakták az összes rejtett zugodat, nem hagyva teret, ahol magányosan lehetnél. És akkor egyesek a levegőbe emelkedtek. Ekkor már komolyan aggódtam.

■ Egy-egy kozmikus katasztrófa új mederbe terelte a fejlődésüket, hiába próbáltad oltalmazni őket. Végül nem a repülni tudóké lett a győzelem. Akkor örültem ennek, de most már csak mosolygok naivitásomon. Hisz lehet annál nagyobb mozgatóerő, mikor látunk valamit, amit mi nem tudunk megtenni?

Figyeltem az új faj első lépéseit. Ámulatba ejtett villámgyors fejlődésük, ahogy felfedezik maguk körül a világot. Félelmetes, ahogy össze tudnak fogni egymás ellen. Gondolom, ekkor te is rájöttél, mekkora veszedelmet zúdítottál a nyakadba, de már túl későn. Nincs esélyed ellenük, felnőttek, erősebbé váltak nálad, tehát el is fognak pusztítani. Tudod jól, hisz te alkottad a szabályokat. Mióta téged legyőztek, minden fölösleges energiájukat egymás elpusztításában élik ki. Eszközeik pedig nyugtalanító iramban kezdtek tökéletesedni.

■ Lemásztak a fáról, hogy birtokba vegyék a földet. Barlangokba bújtak a hideg elől. Náluk sokkalta erősebb állatokra kezdtek vadászni, hogy fajukat fenntartsák. Te hol megsütni, hol pedig megfagyasztani akartad őket. Ezáltal is csak erősebbé váltak. Éltek és haltak, elbuktak és újra felemelkedtek. Egyedül sebezhetőek, tömegben legyőzhetet-

lenek voltak. Csoportosan kezdték gyilkolni egymást, hogy családjukat is fenntartsák.

Megtanultak beszélni, engem elneveztek Holdnak, te a Föld nevet kaptad. Mosolyogtam azon, amiket kitaláltak rólunk. Rettegéssel tekintettek fel rám, ahogy végigszárguldottam egükön, rendre ismétlődő fázisaimmal vágva fel előttük. Néha kitakartam előlük a Napot, ahogy te is szoktad. Ebben jobb vagyok nálad, mivel engem nem borít levegőóceán, ami szórna a sugarakat az árnyékomban. Ilyenkor kétségbeesés lett úrrá rajtuk, ahogy én is megrémültem tőle akkoriban. Kezdetben legyezgette hiúságom, de tudtam, a félelem erőszakot szül. Véres áldozatokat mutattak be nekem, imádtak, féltek engem. Még nem ismertem ki magam teljesen rajtuk, de sejtettem az igazságot. Titokban már ekkor le akartak győzni.

Ruhád bojtjait kezdték ráncigálni, ahogy földedbe magokat vetettek. Bőröd alá karcolták jövőjük zálogát, felcserélve a tiédde. Barázdáid újra meg újra kinyíltak apró kis szurkálódásaiktól, nem mutattak könyörületet felnevelőjük iránt. Ha már elég csúnya sebet ejtettek, kerestek maguknak szűz testfelületet, hogy azt is tönkretégyék. Lassan, de biztosan átvették az irányítást.

Hatalmas közösségekbe tömörültek, hogy még jobban tudják érvényesíteni csoportjuk érdekeit, és hatásosabban pusztítsák el az összes többi. Nem könnyű kiigazodni rajtuk, de fajtársaik módszeres irtása visszatérő motívum náluk. Talán teneked vannak ilyen gyilkos hajlamaid, ami bennük csapódik ki?

Egyre jobban féltek tőlem, és egyre erőszakosabbak lettek. Én szintúgy féltem tőlük, de nekem okom is volt rá.

■ Erősnek érezték magukat hozzá, hát intézményesítették a terrort. Nem törődtek többé velünk, csak saját félresikerült dogmaikkal. Bennem újra feltámadt a remény, hogy ebből a gödörből nem lesz kiút, de megint alábecsültem őket. Máglyáikon égették önnön felemelkedésüket, de az enyészet lángjai is kevésnek bizonyultak. Makacs kis ördögfajzatok voltak, még saját korlátaikkal se törődtek.

Csak tegnap volt, mikor az a szakállas először fordította rám távcsövét. Ráncaimban gyönyörködött, amint a napfény sejtelmes árnyékot vont körük. Gyermeki rácsodálkozást olvastam ki vonásaiból, de engem nem tudott megtéveszteni. Szerettem volna elbújni előle, olyan csupasznak éreztem magam előtte. Természetesen nem tettem ellene semmit, hisz kényszerpályán mozgok, csak ahogy te megengeded, úgy lépkedek a semmibe rögzített utamon. Azóta hozzászóltam a vizslató tekintetekhez, semmi szégyenérzet nincs már bennem, mikor kifigyelik legrejtettebb titkom is.

■ Ahogy várható volt, legyűrték visszafogóikat. Maguk mögött hagyták őket, új utakat keresve, ezúttal nem vaktában, hanem megfontoltan, céltudatosan. Sorra fedezték fel a természet titkait. Ha nem volnának ennyire veszedelmesek, jót mulatnék szenvedéseiden. Hatalmas vágásokat ejtettek rajtad, lassan elkezdték kiszívni véredet, amit azóta is folytatnak, csak sokkal hatékonyabban. A végtelenségig nem fogod bírni, ugye tisztában vagy velem, drága testvércém? Hátborzongató tempóban zsigerelték ki kincseidet, mind veszedelmesebb eszközöket fabrikálva.

Orcámnak már nem volt olyan részlete, amit ne ismertek volna. Gyűrődéseimet hegyeknek nevezték, bőrömrre alvadt véretem tengereknek vélték. Divatjamúlt legendáimat korszerűbbekre cserélték, régi vágyaikat viszont nem voltak hajlandóak elfeledni. Láttam távcsöveiken keresztül sóvár tekintetükben a végzetem.

■ Hihetetlen, borzasztó dolog történt, bár ha jobban belegondolok, számíthattam volna rá. Ellesték a repülés titkát szárnyas testvéreiktől. Felemelkedtek a levegőbe! Először csak a madarak röptének gyenge másolására voltak képesek, de csakhamar hozzáidomították gázzal bélelt köpenyedhez repülő masináikat.

Lendületük dühöngésbe csapott, kétszer is majdhogynem felperzselték civilizációjukat. Sajnos, képtelenek bizonyultak rá, pedig a cél érdekében minden követ megmozgattak. Én csak álmélkodtam ezen a felelőtlenül pazarló, önmagát felemészteni mégsem képes életenergiával megvert parazitákon. Testvérem, hát hogy engedheted, hogy idáig fajuljon mindez?

Egyre több természetes és mesterséges szem fordult felém, tekintetük keresztüzeiben egyre inkább zavarba jöttem. Néha elfogtam egy-egy rádióadást, ami az én meghódításomról szólt. Nem is olyan rég csak mosolyogtam volna ezen, de ekkor már szembesültem a ténnyel, hogy ők nem ismerik a szót: *lehetetlen*. Bármire képesek, amit csak akarnak. Sőt, amit nem akarnak, arra is. Ismét két táborra szakadtak, de ezúttal nem a szokásos módon rendezték el vitás ügyeiket, inkább versenyre keltek egymással. Engem tűztek ki fődíjnak.

■ Szondákat lövöldöztek ki az ürbe, melyeket nemsokára emberek követtek. Testközelből szemrevételeztek, és szemérmetlen módon a hátsómat is felmérték. El kellett viselnem az első általuk készített lövedék belém csapódását. Nem fizikai fájdalom volt ez, jóval nagyobb ütésekhez vagyok edződve. A tudat nem hagy nyugodni, hogy birtokba vesznek, és erre emlékeztet minden belém csimpaszkodó halott robotcsontváz. Odavetett szemetük azóta is irritálja bőrömet.

Eljött az idő, mikor az egyik ilyen masinából emberek szálltak ki, megbecstelenítve szűz testemet, a megbélyegzést szimbolizáló tuskéjúkat belém mélyesztve. Büszkén, magabiztosan szökelltek ormóttan védőruhájukban. Én leterített vadként hevertem lábuk alatt. Soha ilyen megalázottnak nem éreztem magam.

Próbáltam visszariasztani, elüldözni fertőjüket, de esélytelen voltam velük szemben. Mit is tehettem volna ellenük? Gyenge és tehetetlen létem igazán csak ekkor került felszínre. Szörnyű érzés mikor tudatosan benned a legyőzöttség érzése. Azóta néha részvétellel nézlek, mert te már nagyon régóta kénytelen vagy ezt elviselni, de mind többször haraggal gondolok rád, mert magadnak köszönheted, és általad én is.

■ Elég hamar meguntak, és inkább téged pakoltak körbe fura szerkentyűikkel. Felszínedet pásztázták velük, vagy távoli világok felé indították útba őket. Borzasztó volt nézni ezeket a minden éteri szépséget megcsúfoló, annak tökéletes formavilágát meghazudtolni próbáló géphadat, mely eme kozmikus ragály terjesztésére lesz majd hivatott.

Időlegesen megfeledkeztek rólam, de túl közel vannak hozzám ahhoz, hogy nyugodt legyek. Látom továbbra sem lankadó mozgólódásukat, és iszonyatosan félek tőlük. Intő példád lebeg a szemem előtt.

■ Miért tépem itt a számat neked ennyi néma keringés után? Őszintén szólva, nem tudom. Lassan ötmilliárdodszor kerüljük meg a Napot, anélkül hogy akár egy szót is váltottunk volna. Testvérem, utállak, mindig is utáltalak, és azt hiszem ez a jövőben se fog változni. Úgy érzem, ezt el kellett neked végre mondanom!